

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 184.

Femte Session.

55de Møde.

Løverbagen den 17de December.

(Forts.)

Siemroth (forts.): En saadan Paastand er aldeles greben ud af Lusten, og har ingen praktisk Betydning. Det kan ligesaalidt tænkes, som at man vilde gaae hen og nægte at betale Renter s. Gr. paa den engelske 3 Procents Gjæld. Men, hvad der har Noget at betyde, det er, at hver enkelt Landsdeel finder en passende Maade, hvorpaa den kan udrede Skattebyrden, derved, at den selv paaligner den, og jeg troer, at dette meget vil bidrage til at bevare Tilfredshed hos de enkelte Landsdele. Forøvrigt troer jeg aldeles ikke, at der kan opstaae nogen sær Uenighed med Hensyn til Voteringen af de fælles Udgifter. Man maa nemlig lægge Mærke til, at Interessen i den Henseende vil være fælles; vi have seet her i denne Sal, at de forskjellige Partier have forenet sig og ere gaaede Haand i Haand et langt Stykke med hinanden, uagtet de ellers staae mere skarpt imod hinanden, netop fordi Interessen har været den samme, og Interessen for de forskjellige Landsdele vil i finansiel Henseende temmelig nær blive den samme. Hvis een Landsdeel skulde være mere tilbøielig til at gaae ind paa en Udgift end en anden Landsdeel, da vilde den kun da kunne vente at faae Majoritet for sig, naar denne Tilbøieligheds Fornuftmæssighed blev almindeligt anerkjendt. Jeg troer overhovedet ikke, at der er nogen Banskellighed i at bringe en Fællesforfatning tilveie, naar man blot ikke vil gaae saavidt, at den ogsaa skal have med Udskrivning af Fællesskatter at bestille; thi det troer jeg rigtig nok vilde være fordærvende. Der maa ogsaa sees hen til Skattevoteringens

historiske Oprindelse og bemærkes, at det altid i tidligere Tider var Tilfældet, at netop de enkelte Landsdele voterede Udgifter til de fælles, almindelige Anliggender. I Frankrig var der saaledes særlige Parlamenter, som hvert for sig ydede Bidrag til Statsfornödenhederne. Carl den V reiste omkring i de forskjellige Provindser i Spanien og forhandlede med hver især om, hvad de vilde give til de fælles Udgifter for Staten. Det er Stattebevillingens historiske Oprindelse, at de særlige Landsdele først have givet deres Bidrag hver for sig, og siden ere de, ved en bedre og rigtigere Indretning, blevne voterede under Et.

Jeg skal endnu blot tillade mig nogle almindelige Bemærkninger om Paragraphen i sin Heelhed. Det har noget forundret mig, at den høitagede Premierminister ikke ganske er gaaet ind paa Udvalgets Fleertals Forslag, og det saameget mere, som det stemmer med det Forfatningsudkast, der er forelagt Holsteen. Naar man nemlig vil gjennemlæse § 3 i Holsteens Forfatningsudkast, vil man see, at Sagen der er opfattet paa samme Maade som her, idet der er opregnet, hvad der skal være fælles Anliggender, og, hvad der undtages deraf, maa være Gjenstande for de særlige Landsdeles Forhandlinger. Ligeledes stemme de Anliggender, som der ere anførte som fælles, næsten Ord til andet med det Forslag, som Udvalget har opstillet i sit Forslag under Nr. 9. De Bemærkninger, den høitagede Premierminister gjorde med Hensyn til den Maade, hvorpaa de forskjellige Sætninger vare redigerede, ere vistnok tildeels begrundede, og jeg kan ikke andet end indrømme, at dette Punct er heldigere affattet i det Hertugdømmet forelagte Udkast, end efter Udvalgets Fleertals Forslag; men paa den anden Side troer jeg,